

(ΜΕΤΑ)ΚΙΝΟΥΜΕΝΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ; ΓΙΑΤΙ ΟΧΙ; (του Κώστα Κασσιού)

Το

κινούμενο πράσινο στην πόλη όσο και να ακούγεται παράξενα με τις σημερινές τεχνικές και τεχνολογικές δυνατότητες είναι όχι μόνο εφικτό αλλά και άμεσα εκτελεστό και προπάντων οικολογικό, οικονομικό και κοινωνικό. Και ως κινούμενο πράσινο φυσικά και δεν εννοούμε ότι θα αντιγράψουμε τον γνωστό ανθοπώλη με το Ντάτσουν, τις γαρδένιες, τα φυτοχώματα, τη συμπαθή συμβία του στην καρότσα με το θορυβώδες μεγάφωνο όταν διέρχεται από τη γειτονιά μας!!! ότι αυτό θα υιοθετήσουμε.

Ας σκεφτούμε όμως για λίγο, ένα δρόμο ή ένα σύστημα δρόμων στην περιοχή π.χ της πυκνοδομημένης Κυψέλης ή του Παγκρατίου, που το πράσινο σπανίζει, είναι ελάχιστο, ανεμικό και συχνά στριμωγμένο ανάμεσα σε αυτοκίνητα, μηχανάκια και κάδους απορριμμάτων ξαφνικά να γεμίζει με δένδρα, να αποκτάει χρώμα από λουλούδια να έχει καθιστικά και ακόμα και γλυπτά υπαίθρου! Αυτές θα μου πείτε είναι φανταστικές εικόνες από πόλεις σε άλλες χώρες με άλλες δομές και υποδομές και όχι στην Αθήνα και στην Ελλάδα μας.

Και όμως είναι δυνατόν να υλοποιηθεί εύκολα και σύντομα σε μια πόλη σαν την Αθήνα όπου οι ανοικτοί και οι ελεύθεροι χώροι σπανίζουν, και είναι ακόμα δυσκολότερο να ανευρεθούν νέοι, όσο και να ελπίζει η Νέα μας Υπουργός Περιβάλλοντος ότι με χρήματα που θα εξοικονομήσει από τους ημιυπαίθριους θα βρει να αγοράσει γη για πράσινο.

Αν λοιπόν μελετηθεί με προσοχή ένα σύστημα δρόμων (δύο ή και ένας) σε περιοχές που έχουν ανάγκη άμεση για πράσινο οι υφιστάμενες ή και με μικρή βελτίωση υπάρχουσες υποδομές σε νερό, ρεύμα και αποχέτευση, σε διαστάσεις και ανάγκες στάθμευσης και κίνησης οχημάτων πρώτης ανάγκης, τότε είναι δυνατόν να εγκατασταθεί εκεί κινητό πράσινο.

Το πράσινο αυτό δεν είναι ανάγκη να είναι μόνιμο και ο δρόμος ή το σύστημα των δρόμων δεν θα γίνει μόνιμος πεζόδρομος, αλλά θα αποτελεί για μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο –από ένα μέχρι δύο μήνες– μια μικρή όαση αισθητικής και οικολογικής –και για τη «μόδα» βιοκλιματικής-ανάσας της γειτονιάς.

Τα δένδρα (διάφορα είδη και μεγέθη, μαζί με θάμνους και λουλούδια) μέσα σε σωστά σχεδιασμένα φυτοδοχεία (σχημάτων, μεγεθών, υλικών κλπ) με δυνατότητες μετακίνησής τους και μεταφοράς και ασφαλώς αγκύρωσής τους για την αποφυγή κλοπών και βανδαλισμών θα δημιουργήσουν ένα νέο περιβάλλον για τους κατοίκους αλλά και για τη γειτονιά.

Οι κάτοικοι των δρόμων αυτών χάρις στο κινητό πράσινο, ξαφνικά θα αρχίσουν να ζουν και να εξοικειώνονται με τις αρετές που προσφέρει ένας πεζόδρομος, του πράσινου που θα μπορούν να το δουν, να το μυρίσουν και να καθίσουν στα ενδιάμεσα παγκάκια που θα συνοδεύουν τον όλο σχεδιασμό. Τα παιδάκια άφοβα θα μπορούν να βγουν στον 'κινητό πεζόδρομο' να παίξουν αλλά και το ποιο σπουδαίο οι ίδιοι οι κάτοικοι των δρόμων θα βγουν απ τον αποκλεισμό του διαμερίσματος έξω και θα συναντήσουν γειτόνους που για χρόνια δεν γνώριζαν.

Ο Δήμος, ειδικά της Αθήνας που διαθέτει ικανούς επιστήμονες Φυτοτέχνες, Πολεοδόμους και Συγκοινωνιολόγους μπορεί να σχεδιάσει και να υλοποιήσει ανάλογα προγράμματα όπου μετά από συνεννόηση και με τους κατοίκους των γειτονιών, να καταρτίσει ετήσιο πρόγραμμα περιοδικής εγκατάστασης του κινητού πρασίνου της πόλης. Ακόμα το κινητό αυτό πράσινο σε δρόμους μπορεί να συνδυαστεί και με ελεύθερους γειτονικούς χώρους, με σχολικές αυλές, ή και παιδότοπους αλλά και με μικρές διαδρομές ώστε να γίνει ένας 'μικρό πρασίνο by pass' στο οικολογικό έμφραγμα της πόλης μας.

Στην προσπάθεια αυτή ίσως στην αρχή να υπάρξουν οι γνωστές αντιδράσεις και αντιρρήσεις από τους κατοίκους και τα μικροσυμφέροντα. Όταν όμως ζήσουν οι κάτοικοι τα αγαθά ενός τέτοιου εγχειρήματος, τότε θα είναι εκείνοι που θα πιέζουν να μην απομακρυνθεί από τη γειτονιά τους το πράσινο όταν ο χρόνος θα λήξει και θα πρέπει να πάει κάπου αλλού.

Το κινητό αυτό πράσινο μπορεί να προετοιμάζεται και να συντηρείται στους ειδικούς χώρους που διαθέτουν οι Δήμοι -φυτώρια – αν και εφόσον αυτό εφαρμοστεί με επιτυχία τότε η όλη αυτή προσπάθεια μπορεί να αποτελέσει οικονομικό κίνητρο και για ιδιώτες επενδυτές προς την κατεύθυνση αυτή.

Με μια λοιπόν ανάλογη λύση, αυτή του 'κινητού πρασίνου' που δεν είναι τόσο δαπανηρή απλώς απαιτεί λίγη φαντασία, μεράκι και ασφαλώς οργάνωση και συντήρηση ίσως περισσέψουν κάποια χρήματα για να δοθούν στη βελτίωση των υπάρχοντων χώρων πρασίνου, των παιδότοπων και γιατί όχι στην ίδρυση και για τους ηλικιωμένους ...'Γηρεοτόπων' που και αυτοί δικαιούνται να απολαμβάνουν!!!

Κώστας Κασσιός
Δασολόγος και Αρχιτέκτων Τοπίου
Ομότιμος Καθηγητής ΕΜΠ
13 Σεπτεμβρίου 2010